

BRASILIANSK DANS: – Voldsomme seanser som kanskje best kan beskrives som møljedans. Noen ganger er det regelrett brytekamp. Andre ganger er det jukking, åling, gnikking og gniing, skriver BTs anmelder om forestillingen Nororoca.

BEGGE FOTO: YANIV COHEN

Fuktig møljedans

På Carte Blanche har tidevannet i Amazonas og favelaen i Rio inspirert til jukking, åling og glidende bevegelser.

ANMELDT DANS

Nororoca

Sjanger: Dans. Urpremiere
Koreografi: Lia Rodrigues
Koreografiassistent: Amália Lima
Lysdesign: Nicolas Boudier
Original besetning: Adrian Bartzak, Aslak Aune Nygård, Caroline Eckly, Daniel Mariblanca, Dawid Lorenc, Guro Rimeslåttén, Irene Vesterhus Theisen, Karen Lynne Bjerknesli, Mathias Stoltenberg, Noam Eidelman Shatil, Ole Martin Meland, Sebastian Biong, Tilly Sordat, Timothy Bartlett
Spilles:
Studio Bergen, Bergen 23. januar–1. februar
Den norske Opera & Ballett, Oslo 11.–14. mars

MOT SLUTTEN AV forestillingen Nororoca er det som om vannet har roet seg bakerst i en krok på scenen. Det vil si, vi snakker selvsagt ikke om noe vann, men

om danserne i Carte Blanche.

I løpet av forestillingen har bevegelsene vært inspirert av tidevannsfenomenet som oppstår i elvemunningen til Amazonas når saltvann møter ferskvann, og som i 2009 var inspirasjonskilde for den prisbelønte forestillingen Pororoca.

OG NOROROCA starter lik Pororoca, der danserne kommer inn som et kollektiv, bærende på likt og ulikt av plaststoler, pappesker, rusk og rask og ting og tang. De står stille en stund, i et frossent tablå, før alt brutalt kastes rundt om i rommet, som om det hele ble grepet av en malstrøm.

Deretter får vi voldsomme seanser som kanskje best kan beskrives som møljedans. Noen ganger er det regelrett brytekamp. Andre ganger er det jukking, åling, gnikking og gniing.

OFTET GLIR DANSERNE over hverandre lik vann, slik vannet alltid finner en vei. Det pustes, peses og stønnes. Alt sammen på en måte som gjør at assosiasjonene til de voldsomme møtene mellom saltvann og ferskvann helt klart er til stede.

Samtidig bringes det inn elementer av rop og gester slik at også den brasilianske favelaen sildrer frem. Favelaen Maré er arbeidsstedet til koreograf Lia

Rodrigues. Der har hun bygget opp et senter for kunst og kultur, noe som er sjeldent å finne i et slikt minsteinntektsområde.

Hit har hun invitert danserne fra Carte Blanche for å jobbe frem et formspråk.

SELVSAGT KAN man følge anmodningen om å tenke på vann. Men det går like gjerne an å tenke seg at forestillingen har tatt opp i seg favelaens uordnede former, sin høye tetthet av boliger på tomter uten lovlig skjøter, sin manglende tilgang av essensielle offentlige tjenester som vann, kloakk, strøm og renovasjon, med sin kriminalitet og vold.

ET STED DER folk lever og elsker som andre steder i verden. For også der er alt organisert på sin helt egen måte. I forestillingen flekses muskler mens folk herjer med hverandre. En retter begge armer mot publikum og former hendene som om de var skytevåpen. Klær dras av kropp slik at vi ser mer av den bare huden. Men det er også kilelek og kjærtegn. Et øyeblikk får vi en slags piknik. I en rolig sekvens kan vi så vidt høre nynnningen av den kjente sangen om jenten fra Ipanema.

MIDT I ALT dette finner vi en god porsjon humor. Enslige dansere

NORSK VRI: – Det at vi får muligheten til å se denne forestillingen av Lia Rodrigues, denne gangen med dansere fra Norge i stedet for hennes eget kompani, oppleves som unikt, skriver BTs anmelder.

som er så opptatt av sitt at danseren ikke legger merke til at alt annet rundt har stoppet opp – er alltid gøy. Og på slutten danner de alle sammen et dyrisk kollektiv der de fremstår som det klukkende og gryntende livet i jungelen selv, med stirrende blikk og gapende fjes. Det er helt nydelig.

DET AT VI får muligheten til å se denne forestillingen av Lia Rodrigues, denne gangen med dansere fra Norge i stedet for hennes eget kompani, oppleves som unikt. Mye fremstår som likt originalen Pororoca, om man skal dømme etter de videoer som er å finne på nettet.

DET HADDE vært interessant å vite om det har gjort en forskjell at danserne tilhører et kompani i Norge, denne fredelige avkroken i nord, der vi tross alt har velferdsordninger og arbeidsvilkår

som er langt bedre enn de vilkår som dansere i Brasil noen gang kan drømme om. Er det store forskjeller mellom Pororoca og Nororoca? Eller er forestillingen mer å regne som en deilig cover-låt av en fet klassiker de fleste ikke fikk med seg da den var en hit?

DET ER UANSETT en forestilling det absolutt er verdt å få med seg. Rekker du det ikke mens den spilles i Bergen, får du reise til Oslo og Den Norske Opera & Ballett. Og rekker du det ikke der heller, har du sjansen senere i år når den settes opp på Théâtre National de Chaillot i Paris. Men det smarteste er jo å se den mens den fortsatt går på Studio Bergen.

GRETHE MELBY

Teateranmelder i BT

